

Domingo Hegobere

L'ULL

Nº 9256

NÚM. 5

OLOT, 20 DE JULIOL DE 1912

ESTIU I

No's tornen els originals, ni's publiquen anuncis de cap mena.

EN ELS TAMBORERTS DE LA REDACCIÓ

- De qué dius?
- Déia, que jo parlaria d'aquell jove que li va caurer el cotó-fluix en la reunió de l'altre dia, tot ballant ab la Carme.
- No pot sé de cap manera; ja sabs que'ns ha donat cinc duros, mentres no'n resém.
- Ho desconexia; doncs ¿no podriem publicar aquella glosa de les tres senyoretetes...?
- Tampoc es publicable.
- ¿Per qué?
- Per que diu coses massa grosses.
- ¿Pro, qué no son certes?
- Encara que ho siguin; son massa grosses.
- ¿Y, aquell article que paria del caciquisme de l'Esteve, no és publicable?
- Menos, ens agafarien.
- Si'ns coneguessin.
-
- Entra en Ferrán de la Muta.
- ¡Ola! Ferrán.
- Arrives molt fatigat.
- La veritat és, que la redacció es lluny; fora de la Ciutat, aquest carrer fa una pujada terrible y el sol hi apreta de fort; ¿no fá Ferrán?
- No, no és pas aixó.
- Doncs, com dímoni el nostre gran articulista está tant trist?
- No goso dirho, amics.
- ¿Qué?
- Digues home, tots som de casa.
- Es que si's corre...
- Home Ferrán, ja sabs que fins avui...
- Doncs bé, pareu ment,—y afegí ab veu trémola y plorosa,—*m'han posat a la llista.*
- ¿Quina llista?
- La que fá D. Lluís.
- ¿D. Lluís fa llistes?
- Tal com sona.
- ¿Y, és cert?
- M'ho ha dit una seva filla.
- ¿Y, que més t'ha dit?
- Que tenia obertes tres llistes, la *de los buenos*, la *de los dudosos*, y la *de los malos*.
- ¡¡¡Oh!!!!!!...
- ¿Y...?
- En la de los *buenos* hi han posat tots els del requeté, els de'l *Deber* y els de *Vitalitat*. Entre los *dudosos* s'hi troben tots els que no son ni carlins ni dels nostres, y entre los *malos*, uns quants ignocents, el nostre Sr. Director y després..., després, jo.
- ¿Pró es cert?
- ¡Com hi ha L'ULL!
- ¡Estém perduts!
- D'aquesta no'ns en escapém.

—Si soms a la llista, soms dintre la ratelra!

—Es intrangigencia!

—Es una intolerancia,

.

—Y, escolta Ferrán ¿jo a quina llista soc?

—Y jo?

—Tots vosaltres, sou entre *los buenos*, menos el nostre Sr. Director y jo; tots els demés de la llista son ignocents.

—Pobre gent, estant despistats!

—No ensumen prou bé.

—Tenen mal día.

—Es que fá ponent.

—¡Dexéulos divertir!

.

—Nois, jo no més hi veig una solució.

—¿Quina?

—Nosaltres també fè llistes.

—Ja está dit.

—¡Molt bé!

—Mans a l'obra.

—Farém llistins, y veurém qui'ls tindrà més grossos.

—¡Avant!

La nostra máquina d'escriurer, comensa a teclejar el coméns de les llistes.

—Entre *los buenos*, posemshi nosaltres cinquanta dos.

—¿Tots?

—Si, tots, fins els desertats.

—No, els desertats ab los *dudosos*.

—Mai, la llista de *dudosos* quedarà reservada a les senyoretetes; hi posarém totes *les dudosas*.

—Molt bé!

La nostra máquina va escriurer en la primera llista, la de *los buenos*, cinquanta dos noms, tots els nostres.

—¿Ab les *dudosas*, qui'?

Y la máquina teclejaba precipitadament.

.

—... aquestes y les que en avant s'ho mereixin.

—Y entre *los malos*?

—Aquesta llista, será bisexual; hi posarém en S. Josep, les filles de María, les de S. Antoni y totes les d'aquestos Sants que'n tenen tantes.

—Preferenment els Lluisos.

—Sí, aquestos primer que ningú.

—Y, per ordre de grans, perquè com més grans...

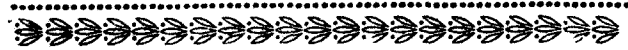
Y la nostra máquina, tot teclejant acompassadament, va escriurer els primers noms de la llista de *los malos* y comensá per un significat Lluís, justament autor de les llistes contraries; la veritat és que li pertocava; d'entre la colla, és el més alt y per tanç el més... merexedor d'aital distinció.

—Nota taquigráfica presa, en els tamborets de la redacció, per en *Cames-ajudeume*.—

CALENBOURS

¿En que se sembla el popular Llangonisaire ab la pudor?—En que's fica per tot.

Quin es el pecat més grós que pot fer un capellá?—Fer honres.

GALERÍA D'HERMOSURES

Y ELEGANCIES OLOTINES

Si'ls qu'escribim aquet morigerat setmanari, poseissim l'arreatadora elocuencia de Ciceró, la elegant *peñola* virgiliana, o la expressió senti-

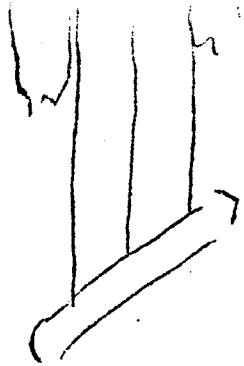
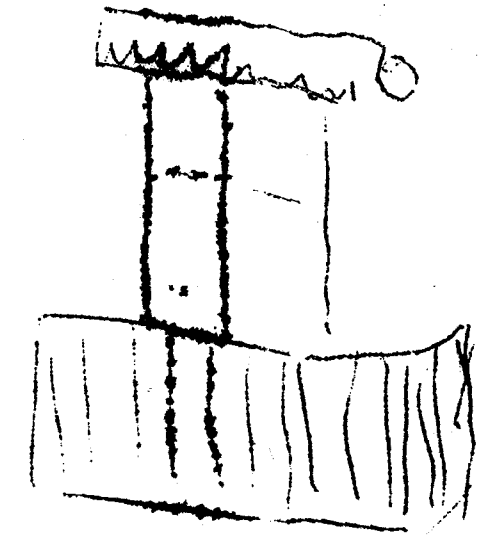
mental que impregnaba a les immortals poesies del grec Demóstenes, avui podriem entonar un himne entusiástic en llaor de la més estupenda bellesa femenina, qu'han contemplat les débils y finites criatures humanes. Empró, com que, per desgracia, soms uns ridícols analfavets, al costat d'aquells genis que vejeren la clásica llúm de l'antigor, hem de consolarnos a la forsa ab nostre manifesta inferioritat, y modestament limitarnos a intentar en lo possible, la descripció del conjunt de tant ática hermosura.

Mereixedora d'esser trobada en les fosques interioritats de l'aperitiva ostra, llueix un buste de

UN HOME DE PALLA

No hi acosteu cap cerilla, que aixó crema com carbó.

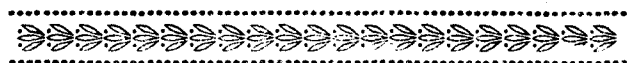
i !

línees impecables, digne d'esser modelat pel destre *buril* angélic de... Miquel Angel.

Mireula en el carrer Major, aposentada en un acreditat establiment de calсотets y samarretes, ab uns ulls inmensos com dos sols y punxants com dos sagetes, esguardant a la moltitud qu'enmudeix d'admiració. Son espléndits, intensament brillants, y sembla que somniin en galants contes de prínceps mitjevals; quant graciosament hos miren, apar que hos embolcallin ab nimbes de celístia, sentintvos transportats a ideals regions desconegudes.

Una garganta de blancor immaculada, guarda el secret d'una música emocionant; y sos llavis de maduixa madurada, semblan ferir sagnosament l'albura de son rostre nacari.

Agenuollémse, acotém les nostres testes desequilibrades y glorifiquém solemnement la colossal bellesa d'aquet Carmelo insigne.

EN EL TELÉFON

—*Riinc...* ¿Centre..?

—*Riinc...* Digui.

—Fássim el favor de posarme en comunicació ab D.ª Sinfrosa Malapatata.

—No pot ser, perquè té'l fil trencat.

ATRACCIÓ DE FORASTERS

Volgent contribuir a l'atracció de forasters, que'l nostre estimat confrare *El Deber*, diu que s'está organisant, estém recullint els datos pera publicar, en el moment oportú, una *Guia del Joven forastero*, ahont constarán els noms de totes les noies casadores de 15 a 40 anys, d'aquesta ciutat, ab les respectives edats exactes y la probable dot de cada una. Aixó últim sense garantia per la nostra part.

Totes serán honrades y instruides, desitjoses de casarse com Deu mana y ab dots de 100 a 100.000 duros. No admeterém recomendacions ni comissió de cap classe.

Si com pensém, te l'acceptació que's mereix,

completarém la nostra tasca ab la publicació de la *Guia de la Polla forastera*, o sia, una llista dels *pollos* y pollastres indígenas, de quin article estém forsa ben surtits—a lo menys en cantitat, —Aquesta *Guia*, contindrà les circumpstancies de rendes, carrera o ofici, herencies en prespectiva, etc., es a dir, tot quant pugui estimular el *desinteressat* carinyo de les *pollas*; y compendrà desde l'antigalla més apergaminada, al últim barbámec, sens limitació d'edats, ja que l'home no clou mai.

ULLADES DE LA SETMANA

Feia dies que'ns vol'em ocupar d'una *llamativa jamona*, caiguda a Olot farà cosa d'uns dos anys; pró, una apreciable persona que gustosament respectém, al sapiguer nostre intenció, 'ns vá posar el *veto* per un temps determinat. Avui, que ja'ns el ha aixecat, parlarém de la *jamona* de referencia, dient que's coneguda vulgarment per la *señora misteriosa*, que viu en una dispesa de Confiança y que reparteix els seus dies tranquils, entre fer caricies a un gosset lleminer—diu ella que 's el seu únic carinyo—y brodar solideus que, cap el tart, regala a les seves amistats monásticas.

Senyor Gerent del Ferro-cordill d'Olot a Giróna: ens sembla que ja sería hora de que s'inaugurés un servei de trens dels coneguts comument per *trens de la llet*, com acostumen tenir totes les poblacions que son *algo veraniegas*.

Ens mou a formular aquesta reverent petició, la necessitat que hi há de donar, als que'ns fan l'honor de passar entre nosaltres l'epoca calenta, tota mena de facilitats pera son llegitim y honest recreu.

Ha arribat el P. Pollastre y un gallot nebot seu, que té tanta barra com ell, pro ab la particularitat de que desconeix les regles més rudimentaries de la bona educació.

Pares que teniu filles, marits que teniu mullers, viudes que no teniu qui vos defensi, a tots vos recomaném molt d'*ull*.

En la reunió que, diumenge passat a la nit, tingué lloc en la Casa Comunal, se parlava de la manera d'homenatjar al eminent escultor D. Miquel Blay; y un senyor regidor, célebre per les *aguas menores* qu'enjega a tot arreu, va dir les següents sacramentals paraules:—Jo entenc que a n'el Sr. Blay te que férseli un recibiment *alimentici*.

¡¡¡Hurra!!! aquet mano ja ensumava l'apat.

Aquesta setmana, ha sigut la setmana de les sardines.

L'enamoradíssim jove Ramonet, que desde que va neixer pot admirar la cua dreta d'un conill que monumenta la font que té al costat de casa seva, tots els dies fá exercicis de *flirt* sobre una adinerada y recaxondibilis senyoreta forastera, com si'ls carrers y passeigs d'Olot fossin les aules d'una *Academia galante*.

Com que's un bon xicot y li volém bé, 'ns permeterem avinentarli que vagi ab tot el compte possible, perquè la nena sangra. ¡Ah!, diuen que ja té *novio*, pró... ¡calma! aquet no es cap de no-saltres.

En el portal de l'Iglesia de la Providencia, varem recullir el bitllet que copiarém, porque S. Antoni potser no's podria enterar de lo que devotament se li suplica: «Pera que'n P. toni a passar, ab la frecuencia d'avans, pel carreró de S. Antoni, dono pel pá dels pobres... una pesseta.»

¿S'extranyen de que no fem menció de la festa celebrada a Font Moixina, en honor del compatrici Blay? No hi haurá de qué, quant sápiguen que la tranquila y distingida comissió organitzadora de l'*orga xeflística*, 'ns ha considerat més insignificants qu'un xanguet, al no convidarnos en acte tant emocionant y nutritiu, com es un agape pagat pels altres.

¿Que no ho saben que, mentres en el mon hi hagi persones, no poden prescindir de L'ULL? El

que vol viure ha de menjar; y, per lo tant, tot lo que va passar per la boca de la egoista comissió y convidats, a hores d'are y mal que pesi, ja ha passat per L'ULL.

Per aquets afores viuen dos *pollitas*, quinas protensions no están, ni de lluny en relació ab les sevas qualitats fisicas y metalicas; porque... ¡vaja! no sabém pas ab que compten.

Las veureu passar sovint per aquets carrers, deixant arreu un rastre que no será may de simpatia. La seva *mamá*, que algün temps avivá en elles un aire de superioritat y d'ambició a aristocracia fula, les acompanya per tot arreu, fregant-les pels nassos dels amics y convertintse en terror de les seves coneixenses. Més al veure qu'el temps passa y que no's presenta una ánima caritativa disposada a ser víctima del timo del endós, no pot menys, al arribar a casa després d'una inútil exhibició per la ciutat, de dir als seus *pim-pollos*:—¡Ai, filles meves! perdoneume si jo hi tinc una mica de culpa, pro es precis dirvosho: ¡masses fums! ¡masses fums! caseuvos, caseuvos si podeu, que ja vos els farán baixar.

Per célebre la processó que dijous passat va sortir del'Iglesia del Carme. Feya riurer de debó, veure'ls que portaven els cordons del pendó principal—confiat a un corpulent senyor,—per la varietat de indumentaria que lluien. L'un, aprofitat deixeble de Colbert, calsaba guants blancs, nostre activíssim diputat els duia grisos, un novell advocat grocs y un conegut concejal y tinent d'alcalde, dimissionari no sabém per quina aixeta, els portava negres. Tots els colors del Iris.

La *Capella* de música, era un conjunt de veus anárquiques; y entre la comunitat eclesiástica, hi varem veure un capellá que portava el bonet col·locat a lo *Machaco*, per quin motiu va fer exclamar a una barbiana senyoreta:—¡Olé! No te desnudes que ya me gustas.

A darrera hora, 'ns varen dir que D. Peret estava ja cansat d'aguantar tants cordons.

Tipografía de Pere Aubert.—Carme, 11 Olot.